

Nr 121.

Af herr Ekerot m. fl., om anslag för bidrag till aflöning af vandringsrättare i södra och mellersta Sverige.

I årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t under nionde hufvudtiteln (sidan 197, punkt 26) föreslagit Riksdagen att på extra stat för år 1913 anvisa ett anslag af 18,000 kronor att af Kungl. Maj:t i mån af behof och under vissa angifna villkor användas *såsom bidrag till aflöning af vandringsrättare i Dalarne och Norrland.*

Det är icke tvifvel om, att det ändamål, för hvilket ifrågavarande anslag begäres, är synnerligen beaktansvärdt. Jordbrukets utvecklingsmöjligheter äro stora och ännu i alltför stor utsträckning outnyttjade. Emellertid kan ifrågasättas, om detta för Norrland och Dalarne begärda anslag icke i lika hög grad skulle vara behöfligt äfven för mellersta och södra Sverige. Det framhålles visserligen att jordbruket i dessa delar af vårt land utvecklats i hög grad och står på en betydligt högre ståndpunkt än Norrlands jordbruk, men fråga är, huruvida de större möjligheter, som mellersta och södra Sverige erbjuda, på grund af fördelaktigare klimatiska och andra förhållanden, äro i motsvarande grad på olika områden bättre utnyttjade.

Behofvet af den undervisning och handledning, vandringsrättaren kan gifva, är äfven insedt och erkänt. Sålunda hafva flere af mellersta Sveriges hushållningssällskap, exempelvis Örebro och Göteborgs och Bohus läns, redan anställt dylika vandringsrättare, och under föregående år har beslut, efter framställning af Åsbo—Bjäre småbrukareförening i Kristianstads län, fattats att anställa en vandringsrättare för nordvestra delen af Kristianstads län. Här är det icke hushållningssällskapet, som tagit initiativet, utan småbrukarne själfva, som väckt frågan till lif, hvilken fråga föreningen på grund af begränsade tillgångar icke själf förmått lösa. Det är mycket sannolikt, att länets öfriga lifskraftiga småbrukareföreningar skola följa exemplet.

Då sålunda södra Sveriges småbrukare känna samma behof af kunskaper, råd och handledning som Norrlands och Dalarnes, och då på spridda ställen vandringsrättare redan blifvit anställda, våga vi på grund häraf och med hänvisning till den uttömmande motivering, herr Widén m. fl. i motion nr 131 år 1911 lämnat, vördsammast anhålla,

att Riksdagen ville besluta att, såsom bidrag till aflöning åt vandringsrättare i södra och mellersta Sverige år 1913, bevilja ett anslag af 9,000 kronor att utgå i mån af behof och under samma villkor som motsvarande anslag för Dalarne och Norrland, eller på de villkor Kungl. Maj:t kan finna godt föreskrifva.

Stockholm den 25 januari 1912.

V. Ekerot.

Sv. Bengtsson.

Oscar N. Olsson.

Nr 122.

Af herr **Andersson** i Knäppinge, *angående påbörjande redan innevarande år af anläggningen utaf fiskehamnarne vid Grönhögen och Byxelkrok m. m.*

Då Riksdagen förra året med anledning af Kungl. Maj:ts förslag och i följd af föregående utredning af behovet att bygga eller understödja fiskehamnar i riket och för ändamålet beviljade anslag af 2,788,000 kronor samt detta anslag enligt jordbruksutskottets utlåtande år 1911 nr 1, sidan 141 och följande skall utgå per extra stat med en tolfedel årligen under 12 år, kommer det att dröja länge, innan de hamnar kunna få del af anslag, hvilka enligt den af fiskehamnskommissionen föreslagna ordningen därtill bli berättigade.